

Димитър Веселинов

ФРЕНСКИЯТ ЕЗИК НА ДИМИТЪР ДИМОВ

Влиянието на френския език и култура върху езика на единствения български писател, който надскача битовизма на българската белетристика и се вписва като изконен творец в европейската литература, е тема перспективна и актуална, която открива нови итинерарии за изследване на българското литературно творчество. И ако отпечатъкът на френския език върху българските творци през XIX и началото на XX век от ранга например на Ботев и Вазов е несъмнено доказано, то няма изследвания върху следващия период и най-вече върху българската белетристика от втората половина на XX век. Инициативата „Голямото четене“ ме подтикна към проучване на френските веяния върху безспорно най-европейския измежду българските писатели – Димитър Димов. Току-що завършилата позитивна кампания за провокиране на мисленето върху литературните шедьоври и фиксиране на статута им в българското национално съзнание от началото на XXI век, съвсем справедливо постави между 10 любими романа на българите два романа на Димитър Димов – „Осъдени души“ (1945) и „Тютюн“ (I ред. – 1951; II ред. – 1953), произведения съизмерими с образците на световната литература. Самият този факт достатъчно категорично показва мястото, което заема Димитър Димов не само в българската литература, но и в световната, интронизиран от съвременния читател в пантеона на славата редом с творци като Екзюпери, Булгаков, Толкин, Стайнбек и Дюма. Разглеждайки първите десет романа от позицията на франкофон, не мога да не отбележа факта, че два от тях са френски („Граф Монте Кристо“ и „Малкият принц“) и че до Александър Дюма и Антоан дьо Сент-Екзюпери се нарежда и най-космополитният български автор – Димитър Димов. Тези именно наблюдения ме подтикнаха към проучване на франкофонската проблематика и френския език на Димитър Димов в романа му „Тютюн“, чиято изключителна съд-